

5 november 2009

Ik had gehoopt om vandaag pas om kwart voor zeven op te staan maar zeker een half uur voor de klokken van de kerk begonnen te luiden, om vijf uur luiden die, sliep ik al niet meer vast. Tegen zeven uur ben ik gaan ontbijten om dan in het depot de toestellen te zoeken die ik 'aan de praat' wil krijgen: een nieuwe, nog te assembleren operatielamp, een nieuwe poupinel, een nieuwe mayotafel, ... Ik vind er wat ik hebben moet, alles wordt naar het operatiekwartier gebracht en de rest gaat vanzelf. Is this my lucky day?

De twee aspiratietoestellen die hier al een tijdje staan (zie vorig jaar) dank ik definitief af. Ze veroorzaken voortdurend kortsluitingen die het gehele operatieblok zonder stroom zetten. Eerlijk gezegd, ik had dat vorig jaar ook kunnen zien, zelfs zonder meettoestellen. Beide toestellen zijn van Amerikaanse makelij die op 115 Volt en 60Hz draaien. De generator hier werkt echter op 220/380 Volt en 50 Hz. Problemen zijn met die toestellen dus de evidentie zelve. Ik had het moeten weten, ik had het moeten zien. Mea culpa!

Het aspiratietoestel dat enkele maanden geleden vanuit St. Jozef in Gentbrugge naar hier gestuurd werd, draait goed alleen... het spuwt wat groene olie. Daar moet ik dus iets op vinden want olie op de vloer van de operatiezaal is vuil én gevaarlijk glad, op een andere vloer ook trouwens. Daar moet ik dus iets aan doen. Om die olie op te vangen gebruik ik een slangetje en een flesje van een zopas afgedankte aspirator en dat werk heel goed. Per uur wordt er niet zoveel olie gespuwd. Ik leg aan Paul, een verpleger van de operatiezaal die ook kleine anesthesieën doet, uit dat het flesje het best uitgegoten wordt als het halfvol olie is.

Terwijl ik daarmee bezig was, kwam Paul langs met een oude poupinel of zoiets, een toestel -een soort bak in inox- dat water kon opwarmen en gebruikt werd om iets mee te doen dat me niet duidelijk is. Er is een kraantje aan dat lekt als een zeef en Paul wil dat ik daar iets aan doe want ze willen 'die bak' gebruiken als waterreservoir met kraantje om in de materniteit een 'toestel' te hebben om de handen te wassen. Dat kraantje sluit wel als je het heel langzaam en zacht dichtdraait zonder te forceren. Dat zacht dichtdraaien zonder forceren stelt overal een probleem, ook bij ons. En daarbij... het kraantje blijkt wat te lekken zelfs als het dichtgedraaid is. Hier moet dus iets aan gedaan worden. Ik zal het hier befaamde 'article quinze' toepassen. Met van huis meegebrachte tweecomponentenlijm, een stukje rubber van een kapotte binnenband en een vijsje slaag ik erin om het kraantje te repareren. Als afwerking schrijf ik op de waterbak met een alcoholstift die ik ook van thuis meegebracht heb: "Fermer lentement, ne serrez pas du tout!" Paul is bij mijn activiteiten een oplettend supporter, blijkt over wat technisch inzicht te beschikken en hij steekt een handje toe waar hij kan. Ook een jonge elektricien uit Tschumbe helpt zeer geïnteresseerd mee. Rond de middag spreken we alle drie af om 's namiddags verder te werken maar de jonge man uit Tschumbe daagt niet meer op. Raar!

(Noot dd. 14 november: Pierre heeft de jonge elektricien naar huis gestuurd nadat die een opdracht, die niet in zijn contract stond, niet wilde uitvoeren. Hij wilde dat wel doen op voorwaarde dat zijn contract aangepast werd. Pierre heeft zich kwaad gemaakt en hem naar Tschumbe teruggestuurd. Volgens mij was dit niet correct van Pierre. Hij heeft binnen de zone

Terwijl wijl 'knutselden',
werd diesel en benzine in vaten geleverd.
Dank zij de 'goede' wegen
zijn sommige vaten (200l) gekneusd.
Dat kan je niet alleen ruiken!
Het is ook gevaarlijk.

die het B.D.O.M. beheert wel aanzien en gezag maar ik denk dat dit 'er over' was. Tweede rode kaart?)

In de loop van de namiddag wordt Paul naar de materniteit geroepen om te assisteren bij een keizersnede; hij staat in voor de verdoving (heeft hij van Thieu -AZV- geleerd).

Als Paul terugkomt heb ik de oude operatietafel onder handen genomen om alle vastgeroeste, vast geverfde (wat verven ze hier graag) of vastgelopen onderdelen weer in beweging te krijgen. Dit kost heel wat moeite. Echt alles wat ook maar een beetje kon bewegen zit vast. Gelukkig heb ik van thuis heel wat materiaal meegenomen (Engelse sleutels, schroevendraaiers, kruipolie, tweecomponentenlijm, een voltmeter, enzovoort...) want wat van de lijst die ik vorig jaar opgemaakt heb en mocht aangekocht worden in Kinshasa, is amper iets toegekomen en, op een platte tang na, niets wat ik kan gebruiken omdat mijn lijst blijkbaar niet goed geïnterpreteerd werd. Alle niet toegekomen materialen zijn ergens op een boot onderweg naar hier. De kruipolie doet goed zijn werk. Na heel wat zwoegen om roest te verwijderen, verf, geronnen bloed van wie weet jaren ver (opkuisen na een operatie werd wel eens een dag of meer zelfs uitgesteld), vastgekoekt vet, stof en vuiligheid, een kleine wespennest, een verse en dus nog kleine termietennest, ..., slaag ik erin om alle bewegende delen van het tafelblad vlot te laten bewegen. Morgen, nadat een ferme portie kruipolie een hele nacht 'gekropen' heeft, zal ik het zijdelingse kantel- en ook het lift-systeem aanpakken.

De avond is al een hele tijd gevallen. Het is tijd om naar het klooster te gaan voor het avondmaal. Onderweg zie ik dat Pierre en Adrien in het 'bureau central' een wat tegenvallende poging aan het ondernemen zijn om een printer aan de praat te krijgen. Ik probeer hen wat te

helpen maar ook met zijn drieën slagen we daar niet in. De printer is oud, heeft drie jaar niet meer gewerkt, er is geen driver voorhanden... Het lijkt mij hopeloos.

In de refter trakteert Pierre ons allemaal (Yves, de drie zwarte dokters, Chako, Henriette, Soeur Hélène en ik) op een ferme pint. Dat is heel welkom na een wel zeer lange werkdag van bijna 12u. werken met slechts een half uurtje middagpauze. Het wordt een avondmaal bij pot en pint. Soeur Hélène is na een goed glas héél lacherig. Plezant!

Rond 22u. gaan we slapen. Ik heb vandaag geen tijd gehad/genomen om foto's te nemen. Het was een warme dag met na de middag een stevige regenbui.

Yves geeft les aan de verpleegkundigen van de gezondheidszone Katako-Kombe